

SABEN AQUELL QUE DIU...

A Gibraltar, la tanca ja no tanca

La política té aquestes coses. Mig món —també nosaltres— amb el cul a l'aire, guerres a totes bandes, dirigents cada vegada més infames i, al marge de tot, la diplomàcia preocupada per una reixa que no tanca. D'altra banda, què seria un estiu sense notícies de Gibraltar? Sense previ avís, la tanca de Gibraltar ha quedat oberta, tot deixant, a banda i banda, dos símbols nacionals: la gràcia andalusa i l'afectació britànica.

Obrir i tancar reixa, horaris d'entrada i sortida, guàrdies amb diferents uniformes, corrues de cotxes, de contrabandistes... Un espectacle desperdigolat!

Trobarem a faltar la tanca, la resistència hispana enfront la *pèrfida Albió*, el crit emocionat de la Legió, amb allò de "¡Gibraltar espanyol!", el ridícul dels polítics franquistes, quan amenaçaven amb sancions el Regne Unit. No serà fàcil creuar d'un costat a l'altre sense passar controls, amb la tranquil·litat de qui va a comprar el pa un diumenge al matí.

Sense la reixa, Espanya ha perdut molt del seu caràcter de sang calenta. Creix la vergonya i l'enveja contra l'Argentina, que encara reclama les Malvines. Reclamar una terra, encara que sigui una roca, sempre és bona cosa.

YO TENGO MI DINERO EN GIBRALTAR POR PATRIOTISMO...
¡GIBRALTAR ESPAÑOL!

I per què han obert la porta? Què s'amaga darrera la fatal decisió? El grinyolar de les portes despertava els micos de la roca? Convé agilitzar el comerç contrabandista? A la Guàrdia britànica se'ls infla els peus de tanta vigilància?

Obrir la porta de Gibraltar és un acte contra natura. Són temps de guerra, de tensió i amenaces; obrir una porta és com renunciar a la possible batalla, rendir-se, onejar la bandera blanca directament. I, això, ha de fer-ho Espanya?! Espanya mai no es rendeix! Les guerres les perd totes, però amb la cara ben alta. Segur que això d'obrir Gibraltar és cosa dels socialistes, que són uns cagats.

A la humiliada Espanya només li queda una esperança: el retorn triomfant de la dreta. Aleshores tornarem a veure riure la primavera, en una Espanya on comenci a clarejar —o *amanecer*, diguem-ne. El retorn del PP, de la maneta de Vox, de la Conferència Episcopal, del Tribunal Superior de Justícia i tota la pesca, tornarà a posar pany i forrellat a la maleïda tanca. La dreta arreglarà les coses, cagun l'ou! Tot just despertar de la borratxera que agafaran el dia de la victòria —l'electoral, volem dir— tots els patriotes ompliran els camins d'Espanya fins a plantar-se davant la tanca, tot reclamant la roca i els micos i tot i tot. Els anglesos els tancaran la porta al nas i es quedaran les claus i tota la dreta, unida, tornarà cap a casa amb la moral molt alta i l'orgull a petar. Serà un gran dia. Una mena de "Arriba" general que ens donarà més raons per riure.